

han havde været villig til at anerkende min Stilling i denne Sag, og han var gaaet ud fra, at min Mening var at tilsigte en midlertidig Lukning, medens han nu syntes at være bange for, at dette netop ikke er min Mening. Jeg gentager, at mit Forslag selvfølgelig er ment Ord til andet, saaledes som det er skrevet. Det er min Mening, at vi skal tilvejebringe saadanne Arbejdsforhold, saadanne Arbejdsvilkaar derovre, at vi kan være sikre paa, at det, som gøres, kan holde sig. Om den Anerkendelse, som det ærede Medlem siger, at han havde været den første til at yde mig, vil jeg sige, at det er muligt, det ærede Medlem har ydet mig saadan Anerkendelse, det har ganske sikkert været ved en Lejlighed, hvor vi var enige. Det er ikke saa særlig svært at yde hinanden Anerkendelse paa Omraader, hvor Meningerne ikke staar mod hinanden. Jeg haaber, at det ærede Medlem og jeg i Fremtiden meget ofte skal have Lejlighed til at rose og anerkende hinanden. Jeg skal for mit Vedkommende ikke undlade det, saa snart det ærede Medlem giver mig berettiget Anledning dertil.

Det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) anførte nogle Udtalelser af mig, som skulde være faldet i Ringkøbing paa vort Besøg deroppe. Nu vil jeg i Almindelighed advare imod at komme ind paa Udtalelser, som faldt i Ringkøbing under Besøget der, thi de var talrige, og en hel Del af dem var jo Spørgsmaal, og en hel Del af dem kan vi selvfølgelig heller ikke huske. Men jeg husker ganske tydeligt de Udtalelser, det ærede Medlem sigter til. Det var paa det Tidspunkt, da vi i Raadhuset havde Besøg af Nordpartiet. Efter at Nordpartiets Ordførere havde haft Ordret, stillede jeg et bestemt Spørgsmaal til dem. Jeg sagde: Hvis det nu skulde vise sig, at man ikke kan naa til en Løsning af Spørgsmaalet Hvide Sande, til en holdbar Retablering af Værkerne, uden at foretage en midlertidig Lukning, vil De saa ikke foretrække det fremfor enhver anden endelig Afgørelse af den Sag, da der jo ikke var nogen anden endelig Afgørelse af Sagen end den at foretage en permanent Lukning? Vil De ikke foretrække fremfor en permanent Lukning en midlertidig Lukning ved Hvide Sande for derefter at foretage de Arbejder, som er fornødne for at skabe et sikret Udløb? Saaledes omtrent var det Spørgsmaal, jeg stillede. Jeg mener ikke, det ærede Medlem har Uret i, at i det i dette Spørgsmaal laa noget af et Tilsagn om, at hvis det var Befolkningens Ønske,

kunde jeg muligt være med til at arbejde derpaa. Men der skete det, at det Spørgsmaal blev ikke besvaret, og det kunde ikke blive besvaret, thi det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der var til Stede som Medlem af Udvalget, og som man skulde synes havde haft lige saa megen Grund til at høre paa Svaret, som jeg havde, tog i Stedet derfor Ordret og svarede ikke paa Spørgsmaalet, men blev ved at tale saaledes, at Spørgsmaalet ganske blev bortvejret, og uagtet jeg stillede det anden Gang, lykkedes det mig som sagt ikke at faa Svar paa det. Jeg ved ikke, om det udtrykkeligt var det ærede Medlems Hensigt at forhindre et Svar paa Spørgsmaalet, men i hvert Fald fik jeg ikke noget Svar.

Den Løsning, som jeg efter dette Spørgsmaal antydede Muligheden af at kunne arbejde med paa, var Vandbygningsvæsenets Forslag Nr. 2, der som bekendt indeholder Bevarelsen af Ringkøbing Fjord som et Saltvandsbassin, men altsaa forarsager en midlertidig Forstyrrelse af Forholdene for et Par Aar. Jeg har for mit Vedkommende haft stor Interesse for denne Løsning af Spørgsmaalet, fordi den, forekom det mig, var den Løsning, som bedst imødekom Fiskeriinteresserne, men jeg har jo erkendt, ogsaa i mine Taler her, at Valget mellem at gøre Ringkøbing Fjord til en Ferskvandssø og gøre den til et Saltvandsbassin kan være særdeles vanskeligt paa Grund af de forskellige Virkninger, det vilde have overfor Landbruget. Jeg har imidlertid ikke fra Nordpartiets Side hørt nogen som helst Ytring om, at man havde Interesse for dette Forslag Nr. 2. Hvis man havde haft den Interesse, at man subsidiært vilde have tiltraadt dette Forslag, at man vilde have anset dette Forslag for det bedste, naar man ikke vedblivende kunde faa Støtten til at eksperimentere med Retableringen af Værkerne, saa havde dette Forslag jo været stærkere i Forgrunden, end det nu er. Der har ikke rejst sig nogen Røst fra nogen Side til Fordel for dette Forslag, efter at det er fremkommet, og heller ikke efter at jeg havde stillet Spørgsmaalet i Ringkøbing, og ud fra den Betragtning maa jeg gaa ud fra, at det Forslag har ingen Interesse, altsaa heller ikke for det ærede Medlem for Horsens Landkreds, og derfor er det jo meget rigtigt, at jeg er begyndt at lokke til den anden Side, som det ærede Medlem udtalte sig. Men hvad vil nu det sige at lokke? Det er der jo i og for sig ikke noget forkert i.